

[Indenrigsministeren.]

ydes til Arbejder i Ejendomme, hvis Beliggenhed ikke maa antages at vanskeliggøre en ønskelig Regulering eller Sanering af Kvarteret, ikke vil udelukke Tilskud til saadanne Ejendomme. Jeg vil derom sige, at den paagældende Bestemmelse jo er indsat, for at der ikke skal ydes offentlige Tilskud til Bygninger, som inden for en ret kort Tidsfrist skal rives ned af Hensyn til en Regulering af det paagældende Kvarter, men at man selvfølgelig, hvis en saadan Ejendom har Udsigt til at blive liggende i en Del Aar, saaledes at man alt taget i Betragtning maatte finde det forsvarligt at ofre et Beløb paa den, vil kunne tage den med, medens den i modsat Fald ikke kan tages med.

Det er min Opfattelse ligesom det ærede Medlem Hr. Axel Christensens, at disse offentlige Tilskud ikke skal være det normale, men at det tværtimod er en Foranstaltning, man gaar til i denne ekstraordinære Situation, hvor Bygningsmaterialerne er blevet saa dyre, og hvor der paa Grund af den forhaandenværende Afspærring er et saa ringe Byggeri, at det er paakrævet, at der ydes offentlig Støtte for at faa Arbejde i Gang.

Jeg ønsker ogsaa at knytte nogle Bemærkninger til den Tale, som det ærede Medlem Hr. Elmquist holdt. Jeg forstod paa det ærede Medlem, at han skelnede stærkt mellem Skattelettelse og Tilskud ud fra et moralsk Synspunkt. Han mente, at der var nogle, som ikke vilde modtage Tilskud, men gerne vilde modtage Skattelettelse, og han udtalte, at Skattelettelse kunde man tage med oprejst Pande, hvorimod — saaledes forstod jeg det ærede Medlem — Tilskud var noget, det var halvvejs nedværdigende at modtage. Saadan ser jeg ikke paa det. I fuld Overensstemmelse med det ærede Medlem Hr. Thisted Knudsen vil jeg sige, at dette ikke er noget, man giver til Folk, fordi de er i Trang, som en Hjælp fra det offentlige, men det er noget, man giver, for at de skal lade udføre et Arbejde til det offentliges Gavn. Det er, for at de skal lade udføre et Arbejde, som det offentlige under den nuværende Situation sætter Pris paa at faa udført.

Derfor kan Folk ogsaa modtage Tilskuddet med oprejst Pande og endda sige, at de gør det maaske ikke blot til Bedste for sig selv, men de gør ogsaa Samfundet en god Tjeneste ved at modtage dette Tilskud og udføre Arbejdet. Derfor kan jeg ikke indrømme, at der skulde være noget som

helst, der støder ens moralske Opfattelse, ved at tage disse Tilskud og ved Hjælp deraf udføre en Gerning, som Samfundet sætter Pris paa. En Skattelettelse vil det dernæst være nødvendigt at søge om ligesom for Tilskuddets Vedkommende, fordi det offentlige maa føre en vis Kontrol med, at det Arbejde, der udføres, er af en saadan Natur, at det offentlige vil støtte det. Saa bliver der kun Spørgsmaal om Støtte fra det offentlige enten paa den Maade, at der eftergives vedkommende nogle Penge, han ellers skulde betale, eller at der gives ham nogle Penge, han ellers ikke vilde faa. Det er den eneste Forskel.

Jeg kan altsaa ikke se, at der er saa forfærdelig megen Forskel. Det er Grunden til, at jeg ikke, hvad denne Lov angaar, kan gaa ind paa det ærede Medlems Tankegang. Noget andet er, at man kunde tage Hensyn til saadanne Ting ved en almindelig Skattelov; i et saadant Tilfælde skal jeg være villig til at acceptere en Betragtning om, at der kunde være Grund til at lade Folk, som anvender deres Penge paa en bestemt, for Samfundet nyttig Maade, slippe billigere end dem, der bruger Pengene paa en for Samfundet mindre nyttig Maade; men ved en speciel Lov som denne, og navnlig da det i dette Tilfælde ikke kan gøre nogen Forskel i Henseende til det samfundsnyttige i vedkommendes Indsats, om han faar det paa den ene eller den anden Maade, og da en Administration af Loven efter de Linier, det ærede Medlem tænker paa, vilde støde paa uhyre Vanskeligheder, kan jeg ikke gaa med dertil.

Men dertil kommer, at den Støtte, man ad den Vej vilde kunne opnaa, vilde være meget forskellig under Hensyn til, om vedkommende har stor eller lille Indtægt. Jeg ved godt, at det ærede Medlem hertil vil svare, at det skal ikke overstige det og det. Men hvorfor skal den Mand, for hvis Vedkommende Arbejdets Bekostning ikke naar op til denne Grænse, ikke have samme Støtte til det Arbejde som den, der faar Tilskud? Dertil kommer, at ogsaa Fordelingen mellem Stat og Kommune er bestemt fastsat her, nemlig med $\frac{1}{10}$ for Kommunens Vedkommende og $\frac{9}{10}$ for Statens. Naar det gøres som en Skattelettelse, ved et Fradrag i vedkommendes Skatteindkomst, kan det komme til at virke helt forskelligt i de forskellige Kommuner under Hensyn til Forholdet mellem Skattebyrden til Kommunen og Skattebyrden til Staten. Derfor forekommer det mig, at Administrationen deraf under disse Forhold vilde blive meget